

# Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 105.

Tredie Session.

38te Møde.

Mandagen den 8de December.

(Fortf.)

**J. N. Hansen** (fortf.): Ligeledes er jeg enig med ham, naar han viste hen til, at man saa ofte i Livet er nødt til at indskrænke den fuldstændige Offentlighed, at man i mange Forhold maa nøies med en mindre Offentlighed, og det er jo ikke første Gang, at netop den ærede Rigsdagsmand er optraadt og har talt varmt for Indskrænkning af Offentligheden. Men ogsaa her bliver Spørgsmaalet, om det foreliggende Tilfælde er et af disse, saa vi komme bestandigt tilbage til det, hvorom hele Sagen drejer sig, og kunne dog med Hensyn til de almindelige Sætninger være fuldkommen enige. Han udtalte meget rigtigt, at det, hvorpaa det her kommer an, det, der er Hovedpunktet i denne Sag, er, hvilken Fremgangsmaade der giver Administrationen de meest paalidelige Dplysninger, de bedste Midler ihænde til fuldstændigt at kjende Sagen, som den er. Det er Hovedpunktet, og derom er det, Meningerne ere deelte. Jeg paastaar nu, og paastaar aldeles bestemt, at Administrationen ikke kan komme i Bestielse af alle Dplysninger om Alt, hvad der maa komme i Betragtning ved Afgjørelsen af vedkommende Ansøgning eller Klage, naar den Paagjældende, fra hvem denne Ansøgning er udgaaet, ikke er i Stand til at give de Dplysninger, han kan give med Hensyn til Dyrighedens Erklæring. Dyrigheden maa være saa redelig, saa velvillig, saa retfærdig, som den vil, saa skulle vi jo, som man har sagt her i Salen, tage Menneskene, som de ere, og det kan langtfra ikke siges om alle Dyrighedspersoner, at de ere saadanne Bæfener; men, de være fuldkomne

eller mindre fuldkomne, saa vil Ingen kunne nægte, at der i mangfoldige af de Erklæringer, som afgives af Dyrighederne, findes større eller mindre, flere eller færre Urigtigheder; det vil ikke kunne nægtes, thi det ligger i den menneskelige Natur, at det maa være saa; det ligger saa meget mere deri, som den Vedkommende veed, at det, du her skriver ned, det faaer den, om hvem du udtaler dig, ikke Velighed til at vide, og du kan altsaa udtale dig ganske ugeneert. Skulde det være sandt, hvad man paastaar, at man ikke kunde vente at faae fuldstændige og paalidelige Erklæringer, naar de skulde afgive dem til de Vedkommende, saa veed jeg ikke, hvad man vil svare, naar man spørger: „er det da ogsaa din Dom med Hensyn til de Attester og andre Paategninger, som vedkommende Dyrighed skal give i den Paagjældendes Haand?“ Saavidt jeg veed, er der mange Tilfælde i Livet, hvor en Præst eller juridisk Dyrigheds=Person har at afgive Attester, som han ligefrem skal afgive i den Vedkommendes egne Hænder; vil man da der paastaae, at disse Attester ikke ere fuldkomne paalidelige, ikke indeholde den fulde Sandhed? Vil man paastaae det, saa bryder man jo der ved Staven over det, man nys har berømmet hos Embedsmændene, saa at jeg ikke kan indsee, hvorledes man i Samstemning med sig selv kan paastaae, at Erklæringernes Meddelelse til Ansøgerne vil svække og modvirke de fuldstændige Dplysningers Meddelelse. Den af den ærede Minoritet, som først talte, holdt sig nærmest til, hvad der ogsaa i Betænkningen er udtalt af Mindretallet om, at man vilde have, at vedkommende Dyrigheder skulle have frie Hænder til at søge deres Dplysninger ad hvilken Veje og paa hvilken Maade, de ville, men der maa jeg gjøre opmærksom paa, at det kunne det ikke. Loven af